

Arrest

nr. 139 688 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente BEERSE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Beerse van 23 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. HEERMAN, die loco advocaat D. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 januari 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar partner van Nederlandse nationaliteit.

1.2. De burgemeester van de gemeente Beerse trof op 23 mei 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 5 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 51, § 2, 51, §

3, derde lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69/1), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 24 januari 2012 werd ingediend door:

Naam: T.(...)

Voornamen: P.(...) M.(...)

Geboortedatum en -plaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :(3)

(...)

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijs van wettelijk samenwonen.

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt het volgende in haar middel:

"Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tót doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in art 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Volgende elementen worden o.a. niet afdoende gemotiveerd:

- De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijs van wettelijk samenwonen.

Verzoekster en de heer S.(...) wonen sedert 10 oktober 2011 samen op het adres te 2340 Beerse, Tulpenstraat 21 /B8.

Bovendien hebben verzoekster en de heer S.(...) ook een aangifte huwelijk gedaan, waarmee op geen enkele manier rekening mee wordt gehouden.

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de-verwijdering van vreemdelingen en dat er een schending is van art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling

Dat deze inbreuken op vermelde wetsartikelen afdoende ernstig zijn om de vordering van verzoeker toe te kennen."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. In de beslissing wordt melding gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat als juridische grondslag fungeert. Dit artikel uit het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 24 januari 2012 bij de gemeente Beerse een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van partner in het kader van een geregistreerd partnerschap van dhr. M. S., die Nederlands staatsburger is. Verzoekster toonde haar relatie aan door middel van foto's en een verjaardagskaart. De gemachtigde van de burgemeester vroeg verzoekster *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 24 april 2012 (...) de volgende documenten over te leggen: -geregistreerd huurcontract, bewijs wettelijk samenwonen”*.

2.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster geen bewijs van wettelijke samenwoning had overgemaakt, waardoor het gemeentebestuur van Beerse de aanvraag middels een bijlage 20 diende te weigeren.

2.6. Verzoekster beweert dat zij reeds sedert 10 oktober 2011 samenwoont met dhr. S., dat zij een huwelijksaangifte gedaan zou hebben en dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet betwist dat zij haar aanvraag indiende als wettelijk geregistreerde partner en nooit een bewijs van wettelijke samenwoning heeft neergelegd. Deze pertinente vaststelling volstaat om de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen. Er kan niet worden ingezien waarom in de bestreden beslissing nog verder zou moeten worden gemotiveerd omtrent het feit dat verzoekster reeds sedert een bepaalde datum samenwoont met haar partner en een huwelijksaangifte heeft gedaan.

2.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven Art. 8

-1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster heeft sinds einde 2008 - begin 2009 een liefdesrelatie met de heer S.(...) M.(...), dewelke een in België gevestigde EU-onderdaan is en in het bezit is van een verblijfsvergunning voor België.

Verzoekster en de heer S.(...) hebben het voornemen om met elkaar te huwen, en hebben hiervoor tevens een aangifte huwelijk gedaan.

Tegen de weigering van de voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, werd door verzoekster en de heer S.(...) tevens beroep aangetekend, waardoor op heden een procedure hangende is bij de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout, rechtsprekende zoals in kort geding.

Verzoekster en de heer S.(...) hebben tevens reeds een kerkelijk huwelijk afgesloten in Vietnam op 19 februari 2011.

Een verwijdering van verzoekster zou dan ook in strijd zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

2.9. Het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.10. Verzoekster beweert samen te wonen met haar partner waarmee ze reeds sedert eind 2008, begin 2009 een liefdesrelatie heeft. Verzoekster wijst erop dat zij reeds een kerkelijk huwelijk afsloot in Vietnam en bij de ambtenaar van de burgerlijke stand een huwelijksaangifte deed, die werd geweigerd. Verzoekster stipt aan dat zij tegen deze weigeringsbeslissing een beroep instelde bij de rechtbank te Turnhout. Op grond van de stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, kan het bestaan van een de facto-gezinsleven worden vermoed. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*).

In het arrest “*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.11. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. De Belgische wetgever heeft ter voorkoming van 'schijnsamenwonen' voorzien dat de partner van een burger van de Unie zijn aanverwantschapsband conform artikel 44 van het vreemdelingenbesluit dient aan te tonen door middel van bepaalde bewijsstukken. Voor zover de bestreden beslissing als een inmenging in haar gezinsleven moet worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers wel degelijk een voordeel biedt aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). De kwestieuze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering van verzoekster. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of dat zij een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

2.12. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN